

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 274/2019-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 14/2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 14/2016 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 14/2016 p r i k a z u j e k o n a ť bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný nahradiť [REDACTED] trovy konania v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet advokáta Mgr. Miroslava Goliana do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cpr 14/2016 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa prostredníctvom žaloby doručenej okresnému súdu 7. októbra 2016 dožaduje vyslovenia neplatnosti pracovného pomeru u zamestnávateľa, spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“), pričom v namietanom konaní okresného súdu nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti meritórne rozhodnuté.

3. Sťažovateľ zrekapituloval relevantné skutočnosti, ktoré predchádzali podaniu žaloby, a v podstatnom uviedol, že u žalovaného pracoval na základe pracovnej zmluvy

z 3. novembra 2004, pričom 2. novembra 2007 mu bola doručená výpoveď z organizačných dôvodov, ktorá však bola rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II č. k. 9 C 50/2008-376 z 11. septembra 2009 vyhlásená za neplatnú a pracovný pomer sťažovateľa u žalovaného naďalej trval. Po rozhodnutí Okresného súdu Bratislava II, ktoré bolo navyše potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 204/2015 z 25. mája 2016, sťažovateľ listom kontaktoval žalovaného, aby mu umožnil podstúpiť lekársku prehliadku s cieľom zistenia vhodnosti a možnosti jeho opätovného pracovného zaradenia u žalovaného vzhľadom na jeho pracovný úraz, ktorý utrpel 11. júna 2007. Následne bola sťažovateľovi 8. augusta 2016 predložená výpoveď z pracovného pomeru z organizačných dôvodov, ktorú žalovaný odôvodnil zrušením pracovného miesta sťažovateľa na základe uznesenia predstavenstva žalovaného č. 181/16/2007. Sťažovateľ výpoveď prevzal, s jej obsahom nesúhlasil, avšak vyjadril záujem o rozviazanie pracovného pomeru dohodou. Dohodu o rozviazanie pracovného pomeru z 9. augusta 2016 (ďalej len „dohoda“) pripravil žalovaný a na jej základe vyplatil sťažovateľovi inú sumu odstupného, než aká bola v dohode uvedená. Sťažovateľ preto listom z 15. augusta 2016 oznámil žalovanému, že dohodu nepokladá za platnú. Po doručení odpovede žalovaného, v zmysle ktorej žalovaný dohodu za platnú považuje, doručil sťažovateľ 7. októbra 2016 okresnému súdu žalobu, o ktorej sa rozhoduje v namietanom konaní.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zrekapituloval aj obsah procesných úkonov, ktoré boli v napadnutom konaní okresného súdu dosiaľ vykonané, a osobitne poukázal na skutočnosť, že okresný súd po zaslaní vyjadrení stranám sporu nariadil pojednávanie na 9. október 2017, ktoré bolo na žiadosť žalovaného odročené na 11. december 2017, avšak ani toto pojednávanie sa neuskutočnilo z technických dôvodov na strane okresného súdu.

5. Podľa názoru sťažovateľa je nepochybné, že od podania žaloby dosiaľ bez vydania právoplatného rozhodnutia, ale najmä bez toho, aby okresný súd vo veci vykonal čo i len jeden úkon, ubehlo takmer 32 mesiacov ako dôsledok nečinnosti okresného súdu, čo má podľa sťažovateľa za následok porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

6. Sťažovateľ sa domnieva, že pre stranu sporu nie je rozhodujúce, aký postup súd zvolí pri ochrane jeho práv, akú stratégiu konania súd určí, ale výsledok súdneho konania, a teda rozhodnutia vo veci samej, aby nečinnosťou súdu nedochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tak sa nevytváral pocit neistoty najmä na strane slabšieho subjektu. Je povinnosťou súdu, aby v pracovnoprávných sporoch konal neodkladne a zjednal nápravu vydaným rozhodnutím v čo možno najkratšom čase od podania žaloby. Okresný súd však v namietanom konaní vôbec nekoná, svoju povinnosť zanedbáva, keďže od podania žaloby ubehli takmer tri roky, čo má za následok nielen porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ale medzinárodných dohovorov na úseku ochranu základných ľudských práv a slobôd.

7. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že v súlade s § 3 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podal 8. novembra 2018 predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní, na ktorú predseda okresného súdu do dňa podania ústavnej sťažnosti písomne nereagoval.

8. Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní a okresnému súdu prikázal, aby v namietanom konaní konal bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľ zároveň žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 € a rovnako si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 274/2019-12 z 25. júna 2019 prijal na ďalšie konanie v zmysle § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Podľa dodatku č. 1 k rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu 16. októbra 2019 v súlade s jeho čl. X bodom 7 vydané rozhodnutia o prijatí návrhu na ďalšie konanie prerokujú tieto senáty v pôvodnom zložení platnom od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019,

teda sudkyňa Jana Baricová (predsedníčka senátu), sudca Miroslav Duriš a sudca Mojmír Mamojka (sudca spravodajca).

II.

Vyjadrenia okresného súdu a písomné stanovisko sťažovateľa

10. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 23. júla 2019 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k ústavnej sťažnosti.

11. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 317/2019 doručenom ústavnému súdu 19. augusta 2019 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania v danej veci a stotožnil sa s vyjadrením zákonného sudcu, ktorého stanovisko pripojil k svojmu vyjadreniu. Zákonný sudca vo svojom stanovisku zrekapituloval doterajší priebeh napadnutého konania a následne v podstatnom uviedol:

„... V danom právnom spore považujem za potrebné uviesť, že na plynulosť konania vedeného pod sp. zn. 14Cpr/14/2016, mali zásadný vplyv zmeny v zákonných sudcoch, ku ktorým na základe prerozdeľovania súdnych spisov došlo v priebehu rokov 2017 - 2019. S každou zmenou zákonného sudcu v konkrétnej právnej veci je spojená nutnosť opätovného naštudovania spisu, čo nepochybne vyžaduje určitý čas a tým je v negatívnom zmysle ovplyvnená i rýchlosť prejednaní a rozhodnutia právneho sporu.

Vzhľadom na to, že ústavné právo na prerokovanie právnej veci bez zbytočných prieťahov v danom prípade nebolo ohrozené nečinnosťou konkrétneho sudcu konajúceho vo veci, ktorý by svojím postupom v konaní zavinene spôsobil prieťahy za obdobie 32 mesiacov, nakoľko od 21.03.2017 (od prvej zmeny zákonného sudcu) do 05.03.2019 bol spis pridelený celkovo piatim sudcom na prejednanie a rozhodnutie veci, možno konštatovať, že neprimeraná dĺžka konania v predmetnom spore je spôsobená objektívnymi dôvodmi, ktoré spočívajú jednak v množstve občianskoprávných vecí pripadajúcich na jedného sudcu, ako i v personálnych zmenách, s ktorými nevyhnutne súvisí prerozdeľovanie súdnych spisov.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že predseda súdu doposiaľ nereagoval na jeho sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú mal podať na pošte dňa 08.11.2018, mám za to, že v súdnom spise sp. zn. 14Cpr/14/2016 sa nenachádza žiadna zmienka o podanej sťažnosti a ani v registri správy súdu žiadna sťažnosť sťažovateľa k predmetnej právnej veci evidovaná nie je. Vzhľadom na uvedené je pochopiteľné, že žalobca (sťažovateľ) nemohol obdržať odpoveď, resp. docieľiť zo strany predsedu súdu zjednanie nápravy.

Z uvedeného dôvodu som nezhliadol opodstatnenosť v sťažovateľom požadovanom finančnom zadostučinení, ktorého sa ústavnou sťažnosťou domáha a tento nárok odôvodnil práve skutočnosťou, že predseda tunajšieho súdu postupom podľa § 62 a nasl. zákona č. 727/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov nereagoval na jeho sťažnosť na prietahy.

Napokon uvádzam, že vo veci je nariadený termín pojednávania na 10.10.2019.“

12. Na vyjadrenie predsedu okresného súdu a zákonného sudcu písomne zareagoval právny zástupca sťažovateľa, ktorý vo svojej odpovedi doručenej ústavnému súdu 19. septembra 2019 v podstatnom uviedol:

«Úvodom si dovoľím konštatovať, že v posudzovanom prípade sa jedná o prietahy v konaní v pracovno-právnom spore a od súdu sa očakáva, že bude konať tak, aby k prietahom v konaní nedochádzalo. Žaloba sťažovateľa bola na súd podaná a súdu doručená dňa 07.10.2016, žalovanému na vyjadrenie k nej bola odoslaná až 25.11.2016, viac ako mesiac po podaní žaloby, a potom vyjadrenie žalovaného zo dňa 16.12.2016 žalobcovi doručované až 22.02.2017, viac ako dva mesiace. Mám za to, že doručovanie žaloby na vyjadrenie žalovanému, jeho vyjadrenie žalobcovi ako aj následnú repliku žalobcu žalovanému, by mohli byť zasielané obratom, bez zbytočného odkladu po ich doručení súdu bez ohľadu personálnych zmien na súde, najmä ak v posudzovanom prípade došlo k tretej zmene zákonného sudcu už 23.05.2017. Mám tiež za to, že aj bez dupliky žalovaného, ktorý sa k replike žalobcu z 14.03.2017 a ktorá bola žalovanému doručovaná 27.04.2017 vyjadril až 18.08.2017, súd mohol vytýčiť pojednávanie a vec rozhodnúť v súlade so zákonom, a teda spravidla na prvom pojednávaní, ktoré vytýčil až na 09.10.2017, teda po roku doručenia žaloby na súd. Termín pojednávania bol však súdom zrušený z dôvodu na strane žalovaného, žiadosti jeho právneho zástupcu, a nový termín

pojednávania určený na 11.12.2017 bol opäť zrušený a to z technických dôvodov, nakoľko dňa 07.11.2017 došlo opäť, tento krát k štvrtej zmene zákonnej sudkyne, ktorá termín pojednávania zrušila 24.11.2017. 22.08.2018 došlo k ďalšej zmene zákonného sudcu a to po takmer 9 mesiacoch nečinnosti súdu. Mám za to, že už tu dochádza k prieťahom v konaní, bez ohľadu na zmeny, ku ktorým bez vedomia a príčinnej súvislosti v správaní sa či konaní žalobcu na súde dochádza. V tomto štádiu súdneho konania namiesto aktívneho postupu súdu však dochádza k ďalšej, v poradí už šiestej zmene zákonného sudcu, čo podľa súdu je zásadným dôvodom ovplyvnenia plynulosti konania a podľa súdu, žiaľ aj objektívnym...

Mám za to, že súd si vo svojich tvrdeniach protirečí a v podstate porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov potvrdzuje aj sudca, rozhodujúci prejednávaniu veci na prvoinštančnom súde.

Čo sa týka nároku sťažovateľa na primeranú finančnú náhradu, sťažovateľ túto neodvodzuje len od nečinnosti predsedu súdu, ktorý na sťažnosť sťažovateľa adresovanú prvoinštančnému súdu podanú z dôvodu zjednania nápravy pre prieťahy v konaní nečinnosťou súdu nereagoval, ale na celkový postup súdu a porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov...

... Mám za to, že neobstojí tvrdenie súdu, že predseda súdu sa nemal k čomu vyjadrovať ak sa v spise nenachádza ani len zmienka o podanej sťažnosti sťažovateľa s jeho požiadavkou zjednania nápravy, a preto by mal sťažovateľ chápať, resp. by malo byť aj pre žalobcu (sťažovateľa) pochopiteľné, že nemohol obdržať odpoveď na svoju sťažnosť a docieľiť zjednanie nápravy... Mám za to, že aj vyjadrením sa súdu, že predseda nemohol zjednať nápravu vo veci sťažovateľom podanej sťažnosti, sa súd usvedčuje, že k prieťahom v konaní v posudzovanej právnej veci došlo a toto stále pretrváva. Ani konštatovanie zákonného sudcu, že „napokon“ vo veci samej je nariadené pojednávanie na 10.10.2019 nemôže nijako zmeniť fakt, že k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov došlo...

... Záverom si dovoľím Ústavnému súdu SR oznámiť, že sťažovateľ upúšťa od ústneho pojednávania, nakoľko je zrejmé, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.»

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

15. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v jeho právnej veci.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

18. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priesťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (m. m. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

20. Preskúmaním doterajšieho celého priebehu napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že spory týkajúce sa vyslovenia neplatnosti zrušenia pracovného pomeru patria medzi štandardnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov.

21. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Po dôkladnom rozbere zapožičaného súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k priesťahom v napadnutom konaní okresného súdu.

22. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v jednotlivých fázach napadnutého konania.

23. Ústavný súd po dôkladnom rozbere zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že dĺžka konania bola najviac ovplyvnená opakovanými zmenami v osobách zákonného sudcu, na čo napokon poukázal aj aktuálny zákonný sudca [REDACTED], ktorý je už v poradí šiestym zákonným sudcom v napadnutom konaní. Ústavný súd však nemôže tento argument okresného súdu považovať za ospravedlňujúci a relevantný, keďže odkazujúc na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), pripomína, že skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priesťahy v súdnom konaní.

24. Ústavný súd taktiež nemôže tolerovať skutočnosť, že v napadnutom konaní sa od podania žaloby do dňa podania ústavnej sťažnosti, teda za viac ako 2 a pol roka, neuskutočnilo jediné pojednávanie. Navyše, okresný súd okrem zasielania vyjadrení jednotlivým sporovým stranám nevykonal jediný procesný úkon, ktorý by smeroval k meritórnemu rozhodnutiu danej veci.

25. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľa a postupu okresného súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku konania a skutočnosť, že vo veci dosiaľ nie je právoplatne rozhodnuté, dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priesťahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

26. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

27. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výrokovej časti nálezu).

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti požadoval finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ktoré odôvodňoval neprimeranou dĺžkou konania, ako aj skutočnosťou, že doterajší priebeh konania vykazuje znaky zbytočných prietáhov.

31. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie, celkovú dĺžku namietaného konania, a aj skutočnosť, že dĺžka konania bola ovplyvnená najmä dlhodobou nečinnosťou okresného súdu. Ústavný súd zároveň aplikoval zásadu spravodlivosti a riadil sa úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

32. Berúc do úvahy aj skutočnosť, že konanie nie je ani po viac ako 2 a pol roku právoplatne skončené, ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 €, ktoré je okresný súd povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výrokovej časti nálezu).

VI.

Trovy konania

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 je 163,33 € (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu je 9,80 €. Sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume spolu 346,26 €. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu.

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu